

Η αφορμή για τη συγγραφή της παρακάτω σελίδας ημερολογίου ήταν η εργασία της καθηγήτριάς μου κ. Γιάννας Τσίμπρου στο πλαίσιο του μαθήματος της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Η βαθύτερη όμως αιτία ήταν η εσωτερική ανάγκη μου / υποχρέωση να καυτηριάσω ένα κοινωνικό πρόβλημα που αποτελεί μάστιγα για τους νέους ανθρώπους: «τα ναρκωτικά». Η ανάγκη έγινε κραυγή αγωνίας για όλα αυτά τα παιδιά που χάνονται άδικα καθημερινά. Να το αποτέλεσμα!

Παρασκευή 16 Ιουνίου 2017

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Η ημέρα μου μέχρι στιγμής κυλάει βασανιστικά αργά σε αντίθεση με χθες..... Σήμερα νοιώθω σαν να μου έχουν ρουφήξει κάθε ίχνος ζωής, νοιώθω κάπως διαλυμένη. Εχθές όλα έγιναν τόσο γρήγορα. Τόσο γρήγορα, χάθηκαν τόσα πολλά!

Εκείνο το πρωί σηκώθηκα από το κρεβάτι μου νωχελικά νωρίς, χωρίς καμία έγνοια να περιτριγυρίζει το μυαλό μου. Κοίταζα έξω από το παράθυρό μου και αντίκρισα μια απερίγραπτη ομορφιά! Όλα έμοιαζαν γαλήνια στην ήσυχη παραλία της Ρόδου στις 6 το πρωί. Η θάλασσα ήταν ήρεμη και χωρίς κύματα, το γαλανό της χρώμα μου προκαλούσε συναισθήματα αγαλλίασης. Ο ουρανός πεντακάθαρος χωρίς ίχνος παραβίασης της αρμονίας του. Εκεί όπου ο ουρανός συναντούσε τη θάλασσα βρισκόταν και ο ήλιος που καθρεφτιζόταν δημιουργώντας παιχνιδιάρικα έντονα χρώματα. Τι ωραία που είναι η ανατολή του ήλιου! Όλα μοιάζουν να σταματάνε για λίγο για να θαυμάσουν αυτή την ομορφιά που θυμίζει πίνακα εκλεκτού ζωγράφου. Χάθηκα σε αυτές τις σκέψεις το πρωί, ελπίζοντας πως θα επικρατούσαν στο μυαλό μου για περισσότερο χρόνο.

Καθώς συνέχισα να επεξεργάζομαι την παραλία απέναντι από το διαμέρισμά μου το βλέμμα μου έπεσε άθελά μου σε μια γυναίκα που διέσχισε το δρόμο. Μου κίνησε το ενδιαφέρον, γι' αυτό και άρχισα να παρατηρώ λεπτομερειακώς τα χαρακτηριστικά της. Ήταν ψηλή και αδύνατη, είχε μαύρα μακριά μαλλιά, φορούσε ένα λευκό φόρεμα και άσπρες

σαγιονάρες. Το δέρμα της ήταν χλωμό και στο πρόσωπο της μπορούσα να διακρίνω τα μπλε μάτια της να δακρύζουν. Τα δάκρυα έπεφταν σαν χείμαρρος και τα χείλια της έτρεμαν. Τώρα δεν περπάταγε για να περάσει απέναντι αλλά έτρεχε. Έτρεχε αλλά το βλέμμα της ήταν τόσο χαμένο που ο καθένας θα καταλάβαινε ότι δεν είχε προορισμό. Η σκέψη ότι κάτι κακό μπορούσε να είχε συμβεί με τρομοκράτησε. Άρχισα να τρέχω και εγώ. Έτρεχα για να την προλάβω..... Κατέβηκα τα σκαλιά γρήγορα και βγήκα έξω χωρίς δεύτερη σκέψη. Φώναξα να σταματήσει, αλλά δεν γύρισε καν να με κοιτάξει. Ήμουν ξυπόλυτη με τις καλοκαιρινές μου πιτζάμες κυνηγώντας μια άγνωστη για να την καθησυχάσω και να την βοηθήσω.

Η δύναμη μου εξασθένησε και δεν είχα πια την αντοχή να συνεχίσω να τρέχω. Οπότε σταμάτησα να αναπνεύσω. Βρισκόμουν σε έναν άγνωστο δρόμο, αφού ήταν η δεύτερη μέρα μου στη Ρόδο και δεν είχα μάθει τους δρόμους, διπλωμένη στα δυο παλεύοντας για μια αναπνοή. Η γυναίκα είχε πλέον χαθεί από το οπτικό μου πεδίο. Κοίταξα γύρω μου και τίποτα δεν μου έμοιαζε γνωστό. Άρχισα να περπατάω προς την αντίθετη κατεύθυνση που έτρεχα, όμως οι κραυγές που άκουσα με σταμάτησαν. Τα μάτια μου βούρκωσαν από φόβο και τα πόδια μου έμειναν καρφωμένα στο έδαφος. Άκουσα το τρίξιμο που κάνουν οι ρόδες των αυτοκινήτων, όταν παίρνουν απότομα στροφές και ξαφνικά ένας οξύς πόνος διαπέρασε το σώμα μου. Τα πάντα μαύρισαν.....

Άνοιξα τα μάτια μου, πριν από δυο ώρες, περικυκλωμένη από τέσσερις άσπρους τοίχους. Βρίσκομαι στο νοσοκομείο. Το αυτοκίνητο με είχε χτυπήσει αλλά δεν είχα επιπλοκές, μόνο μια ελαφριά διάσειση. Με ενημέρωσαν πως η γυναίκα ήταν νεκρή. Την είχε σκοτώσει το άτομο που με πάτησε. Το έκανε σκόπιμα. Με πάτησε σε μια στιγμή απελπισίας, προσπαθώντας να κλείσει το στόμα μου. Μου είπαν πως λογικά με θεώρησε μάρτυρα. Η γυναίκα, ονομαζόμενη Καλυψώ, ήταν 20 χρονών και μπλεγμένη με ναρκωτικά. Ο δολοφόνος της δραπέτευσε. Δηλαδή ο άνθρωπος που προσπάθησε να σκοτώσει και εμένα για να μου

κλείσει το στόμα μου, είναι ελεύθερος. Χάθηκε μια ψυχή ανάμεσα σε πολλές! Χάθηκαν οι ήρεμες σκέψεις μου και αντικαταστήθηκαν από σκέψεις φόβου. Φόβος για τον θάνατο! Νοιώθω απειλούμενη, ενώ δεν έχω κάνει τίποτα. Νοιώθω λυπημένη για ένα πρόσωπο που δεν ήξερα. Όπως πέθανε η Καλυψώ, πεθαίνουν και άλλοι πολλοί. Έτσι πήγα να πεθάνω και εγώ. Είναι άδικο! Αλλά τόσο άδικο και λάθος!

Χθες χάθηκαν πολλά, γιατί αυτό γίνεται καθημερινά. Σήμερα θα χαθούν άλλα τόσα. Ίσως γίνει πιο αργά, αλλά θα γίνει. Το ξέρω. Όλοι το ξέρουν, αλλά όλοι το αγνοούν!

Δική σου, Γιονίντα.